

מאמר זה אינו לציטוט. כל מובאה ממנו תוכחש

נורה אדומה

התחנה את האדם היחיד שהסכים לבוא מייד, בלי הודעה מוקדמת: השגריר העיראקי.

זהו סיפור מהחיים.

כעבור 10 שנים, כשהייתי כבר חבר הכנסת, הוזמנתי עלי-ידי אירגון תמים של שוחררי-שלום, שאין לו צביון פוליטי מיוחד, ל-30 הרצאות באוניברסיטאות אמריקאיות. בכולן הייתי אמור להופיע בחסות רבני בית הילל. אנשי המימסד הרפורמי, בהגיעי לנמלהתעופה של ניו-יורק נמסר לי שאירעה תקלה קטנה. 28 מן ההרצאות בוטלו. כעבור זמן גילינו את הסיבה: אירגון ההשמעה היהודי, הקרוי הליגה נגד השמצה, העביר בין המזומנים מיכתב חשאי, שבו הורה להם לבטל את הרצאותי, מפני שהן "עלולות לגרום למחלוקת בשעה קשה זו". (כסופו של דבר נאמתי בכל האוניברסיטאות האלה, תחת חסות של פרופסורים לא-יהודיים.)

בינתיים עברו עוד 15 שנים, והמצב שופר. לפני שלושה חודשים הוזמנתי למסע-פגישות בארצות-הברית. הפעם הוזמנתי גם לפורומים יהודיים, אך היו אלה פגישות סגורות. הוזמנתי לארוחות עם העורכים וחבריה-המערכת של שלושה מהעיתונים החשובים ביותר בארצות-הברית — אך אף מילה אחת על כך לא פורסמה.

מובן מאליו שלא השמצתי את מדינת-ישראל אף באחת מהפגישות האלה. יצאתי מגידרי כדי לשבח כמה מצעדיו של

ימצא כי במערכת הבחירות יתייצבו נגדו כאיש אחד כל אמצעי-התיקשורת, ואין לו סיכוי להיבחר.

כל ההשפעה האדירה הזאת ממוקדת במאמץ בלתי-נלאה להביא את ישראל לכך שתקיים את אלבניה על-יחשבון משלמיה המיסים הישראליים, שתעניק לה עזרה בלתי-מוגבלת ובלתי-מותנית בכל השטחים, בשעה שיש אבטלה גדולה בישראל, זורמים כספיה לאלבניה, כדי לקיים שם רמת-מחייה גבוהה. הסודות הביטחוניים השמורים ביותר שלנו רולפים, איכשהו, לאלבניה, ומתקבל הרושם כי עולייאלבניה בישראל מעבירים מידע לאלבניה באופן שיגדתי.

זהו המציאות. אי אפשר למתוח עליה ביקורת — כי מי שמנסה לעשות זאת, יוקע מייד כאנטי-אלבני וזה סופו.

■ ■ ■

עד כאן התמונה. מובן שהיא דמיונית בהחלט. אין לה שום קשר עם המציאות בשום מקום בעולם. אם ינסה מישהו לצטט את הדברים מחוץ להקשרם — אלבניה — אכחיש אותם בתוקף.

בכל זאת, כדאי לחשוב עליה היטב.

אילו היה קיים אצלנו מצב כזה — האם היינו סובלים אותו? ואם כן — לכמה זמן?

עד בוש: מה חשב סגן-הנשיא כאשר רץ בין הכותל ו"יד ושם"?

שימעון פרס. אך מתחתי ביקורת על המדיניות הכללית וטענתי שלא יוכל לקום שלום בלי הפלסטינים. זה הספיק כדי לסגור מייד את כל השערים — כאילו לחץ מישהו על כפתור אלקטרוני.

■ ■ ■

ש ונאיישראל יכולים לטעון (ואכן טוענים) כי מצב זה מוכיח את נכונותם של הפרוטוקולים של ז'נבה. יש קשר יהודי עולמי, או ציוני עולמי. היהודים שולטים בכלכלה ובתיקשורת, וכו'.

נרמה לי שההסבר לתופעה עמוק יותר. השפעה יהודית בזאת לא יכולה להתממש, לולא היתה קיימת בציבור האמריקאי הלא-יהודי זיקה עמוקה לישראל ולציונות.

זיקה זו יונקת משורשים דתיים. הנצרות הפונדמנטליסטית, המקובלת בחוגים רחבים בארצות-הברית, מורשת התרבות הפרוטסטנטית של המייסדים, קושרת את שיבת-ציון של היהודים להתגשמות החזון הנוצרי. זמן רב לפני שתיאודור הרצל ייסד את הציונות המדינית המודרנית, נשמעו באמריקה קולות של אישים חשובים מאוד, שהטיפו לשיבת היהודים לארץ-ישראל, בעזרתה של ארצות-הברית.

זיקה זו, יחד עם זיכרונות השואה, יצרו בארצות-הברית נכונות נפשית להתייחס אל ישראל כאל מדינה מיוחדת, שלא כיתר המדינות. ההשקפה המקובלת אומרת שיש זהות טוטאלית בין האינטרסים של ארצות-הברית ו"דרך החיים האמריקאית" ובין האינטרסים של ישראל, "הדמוקרטיה היחידה במיוחד התיכו".

(המשך בעמוד 6)

האם לא היה קם, ביום מן הימים, מישהו שהיה אומר: "עד כאן די?"

■ ■ ■

ל א מכבר חזרה חברת-הכנסת אורה נמיר מביקור בארצות הברית, והשמיעה קריאת-בהלה. היא הזהירה מפני גל גדול של אנטי-שמיות שיציף באחד הימים את ארצות-הברית, בגלל החד-צדדיות של כלי-התיקשורת שם בכל הנוגע לישראל.

בקיפוז, היא גילתה את אמריקה. היא נוכחה לדעת שגם היא — חברת-כנסת ישראלית, חברת מיפלגת-השילטון העיקרית — אינה יכולה להשמיץ שם את דבריה באופן חופשי, ולזכות בדיווח בכלי-התיקשורת, מפני שיש בהם ביקורת על הקו הניצי של ממשלת-האחדות-הלאומית.

ברובה הבאה למועדון.

לכל אחד מאיתנו, הוותיקים בשטח זה, יש אוצר גדול של סיפורים מסמרי-שערות על נושא זה. לפעמים יש בסיפורים אלה משהו היתולי. למשל: בסוף שנות ה-50 ביקרתי לראשונה בניו-יורק. ידידים התקשרו עם תחנת רדיו מקומית ואמרו שהנה בא ישראל, שיש בפיו דיעות בלתי-שיגריות. הוזמנתי מייד לראיון.

כמה שעות לפני מועד-השידור התקשר עימי עורך התוכנית ואמר לי: "שמעתי שאתה איש האופוזיציה בישראל. יש לי בקשה אליך. לא איכפת לי אם תמתח ביקורת על הנשיא אייזנהאואר ושר-החץ ג'ון פוסטר דאלס. אבל אנא, הימנע מלבקר את מר דויד בן-גוריון וממשלת-ישראל".

הרגעתי אותו. לא באתי לאמריקה כדי להשמיץ את ממשלתו. אך ברגע האחרון טילפן שוב והודיע לי שמסיבות טכניות נאלץ לבטל את הראיון.

מכיוון שקשה היה להשיג ברגע האחרון מחליף, ראייתה

ר אש ממשלת-ישראל וכל שריה עסקו בשבוע שעבר בחלטותיהם בסרטי-בחירות של ג'ורג' בוש.

האיש בא ב"שליחות חשובה". שליחות שלא היתה ולא נבראה. ברגע האחרון נעשו מאמצים נואשים להכניס איזשהו תוכן ל"שליחות" זו, למצוא איזשהו נושא לשליחות רצינית. חיפשו ולא מצאו. פשוט לא היה בוש מה לעשות בארץ.

חזין מדבר אחר: להבין חומר מצולם, שיעזור לו בעוד שנתיים לרכוש את הקולות והכספים של יהודי ארצות-הברית, במיורין אל הבית הלבן.

זה היה ברור וגלוי. על כן היה זה כליך רוחה לראות כיצד ממחרים נבחרינו, בשנה ה-39 ל"עצמאות" ישראל, למלא איש איש את תפקידו למען הסרט, כמו שועים במדינת-הגמרים, או כמו יהודי-רגטו בחצרו של הפריץ.

בימים הגרועים ביותר של המנדאט הבריטי לא השתדלו עסקני הישוב עד כדי כך למצוא חן בעיני הנציב העליון. זה היה משפיל.

■ ■ ■

א ולם הבה וננסה לרגע לראות גם את הצד השני של המטבע.

אין זה יכול להיראות בעיניים אמריקאיות? גורג' בוש עלה לרגל לישראל כדי להתרפס לפני הישראלים ולהתחנף ליהודי ארצות-הברית.

הוא הצטלם ליד המנהיגים של מדינה קטנה, בת ארבעה מיליון נפש, התלויה כל-כולה בחסדי משלם-המיסים האמריקאי. הוא הרעיף עליהם שבחים ודברי-הנחמה, שהיו מעלים סומק בלחיי אדם רגיש. כמי שכפאו שר אפרץ, מהכותל המערבי ליד ושם, מתותח יהודי לטיל יהודי, כשהוא משמיע נויסטופ דברי התפעלות, התרגשות והתפעמות.

כל זה מפני שהוא יודע — כמו כל פוליטיקאי אמריקאי — שהדרך לבית-הלבן, ולכל משרה פוליטית אחרת בארצות-הברית, מובילה דרך הכיס היהודי והקול היהודי. אילו היינו אמריקאים לא-יהודיים, איך זה היה נראה לנו?

■ ■ ■

א יני מעלה את השאלה הזאת כבדרך אגב, בגלל בוש. בוש אינו חשוב. אני מעלה את השאלה מפני שטמונה בה, לדעתי, אזהרה חמורה לגבי העתיד.

אינני רוצה לספק פסוקים-ליציטוט לאנטי-שמים, ועל כן אכתוב את השורות הבאות בצופן: הבה נניח, לרגע, כי יש בישראל עדה של עולים מאלבניה. נניח שחלקם באוכלוסיה הכללית מגיעה בקושי ל-3% — משהו בסביבות 120 אלף איש.

הנה התמונה:

יהודי אלבניה השתלטו על כל אמצעי-התיקשורת במדינה. מיספרם במערכת-העיתונים אינו מגיע ל-3%, אלא ל-50%, ואף ל-80%. רוב עורכי-העיתונים הם עולייאלבניה. יתר על כן: הרוב העצום של המודעות, שעליהן מחיית העיתונים, באות מידי חברות שבהן שולטים האלבנים.

התוצאה היא שאין אף עיתון אחד בכל ישראל המעז לכתוב מילה חיובית אחת על אויבי אלבניה, או אף על עולייאלבניה המעטים שאינם מקבלים את דעת ראשי המימסד האלבני. כלי-התיקשורת של ישראל חסומים לפנייהם כשם שהעיתונות ברבדה ואיאוסטיה חסומים לפני פעילי-עליה יהודיים בברית-המועצות.

בממלכת הקולנוע והטלוויזיה המצב קיצוני עוד יותר. מדי שנה מייצרת ישראל מאות סרטים וסדרות-טלוויזיה, שבהם מופיעים באורח פלא, כנושא מרכזי או כעניין שולי, גבורתה של אלבניה, האויף של המאוס של אויביה, ההיסטוריה המפוארת שלה וסיבולתיה במרוצת הדורות.

אנו המצב שורר בעולם הספרים. לא יתואר כלל שבית-הוצאה ישראלי יוציא ספר העלול להעלות על עצמו את זעם המימסד האלבני. משפע הספרים המופיעים בישראל, הרוב העצום נכתב בידי אלבנים, ואלה מגניבים בגלוי או בסתר נושאים אלבניים ליצירתם. כמעט כל מבקרי-הספרים הם מיוצאי-אלבניה, ויד רוחצת יד.

אך כל זה הוא כאין וכאפס לעומת המציאות בשטח הפוליטי. כאן שולטים האלבנים שילטון מוחלט.

פוליטיקאי שהפליט פעם, ברגע של היסחידה, הערה שלילית על אלבניה — מחוסל. כנואו להיבחר מחדש, יתייצב מולו מועמד בעל כספים בלתי-מוגבלים — תרומת "ועדי" פעולה" אלבניים, המבטיחים ששום אדם לא ייבחר לכנסת אם לא התחייב מראש לרקוד לפי החליל האלבני. מי שאינו מוכן לכך,